

[Søren P. Larsen.]

Krav, de har ført frem mangfoldige Gange. Derfor siger vi, at det bliver Forbundenes og Kasserens Opgaver at ændre deres Vedtægter i Overensstemmelse med de Krav, som Livet stiller, og de Vanskeligheder, der i Øjeblikket gør sig gældende. For Kasserne er det selvfølgelig af Betydning, at de kan faa Kontingenterne ind, og derfor forstaar vi nok, at de med Velvillie og Tilfredshed vil se et Forslag som dette vedtaget; saa vil der ikke gaa noget til Spilde, alle Kontingenterne vil gaa ind, naar det offentlige er forpligtet til at udrede Betalingen.

Og lægger vi Mærke til andre Krav, som de arbejdsløse jævnligt fører frem, og som de for Resten tidt har forrest i deres Henvendelser, da er det ikke Kravet om Understøttelse, selv om de naturligvis ikke vil sige nej til dette Forslag om Hjælpeforanstaltninger, men det er Kravet om Arbejde, som de sætter forrest.

Og her forekommer det mig, at de med særlig god Grund kan banke paa Døren netop hos denne Regering. Jeg skal naturligvis ikke her komme ind paa den lange Debat, vi havde umiddelbart for første Behandling af dette Forslag, men: Regeringen har jo som Opposition gennem sin Presse adskillige Gange givet Udtryk for, at Programmet for den, naar den kom til, det var „Arbejde og god Fortjeneste“, som der stod i „Social-Demokraten“ den 11. April 1929, og den 20. April:

„Socialdemokratiet er det eneste Parti, som kan løse Erhvervskrisen“.

Saa jeg tør nok paastaa, at naar Regeringen og dens Partier nu vil vedtage en Understøttelseslov, da er denne i sig selv en glimrende Illustration til de store Løfter, der blev givet forud for Valget.

Men Spørgsmaalet om Beskæftigelse har ogsaa en anden Side. Stillingen er jo den, at store Dele af dansk Erhvervsliv har mistet sin Købekraft, idet Priserne paa de Eksportvarer, som Landbruget afsætter, og Kornpriserne ligger nede paa Niveau med Priserne omkring 1914, medens en stor Del af de Artikler, som Landbruget skal købe, og som Industrien fremstiller, ligger paa et meget højere Prislæg. Man maa derfor regne med, at Landbrugets Købekraft overfor Industriens og Haandværkets Frembringelser vil falde stærkt i den kommende Tid.

Og her tror vi fra Venstres Side, at det er Organisationernes Stivnen, som ogsaa den højtærede Minister har gjort opmærksom paa, der har sin store Del af Ansvaret.

Det nytter ikke, at Organisationerne, saavel Arbejdsgivernes som Arbejdernes, træffer Lønoverenskomster, hvorefter de oprettholder et Prisniveau af en saadan Beskaffenhed, at de frie Erhverv ikke kan betale for Varerne, men maa afstaa fra at købe dem og derigennem bidrager til en stærkt stigende Arbejdsløshed. Organisationernes Politik har her ført os ind i Tilstande, der gør, at store Dele af dansk Erhvervsliv — og det gælder fortrinsvis Landbruget — ikke har Købekraft overfor Industriens og Haandværkets Frembringelser.

Overfor en saadan Politik er det naturligt, at vi fra vor Side gør opmærksom paa, at her maa en Tilpasning til af disse to Prisniveauer, hvori vi befinder os. Og naar jeg taler om en Tilpasning, vil jeg føje til, at her tænker jeg ikke paa Arbejdslønnen alene, men der maa selvfølgelig ogsaa finde en Nedsættelse Sted af de Fortjenester, som Direktørerne har, en Nedsættelse af Aktionærudbyttet, af Kapitaludbyttet. Der maa i det hele taget gøres, hvad gøres kan, for at føre en fornuftig Forhandling paa et reelt Grundlag, saaledes at de Overenskomster, man til sin Tid afslutter, vil være i Stand til at give Arbejde og Beskæftigelse for de mange Tusinder her i Landet.

Vi mener, at Organisationerne har deres store Del af Ansvaret for den Nødssituation, vi befinder os i for Øjeblikket, netop fordi de er stivnet for haardt. Vi kan ikke finde det rimeligt, at det offentlige skal betale de Omkostninger, som følger af, at man har indstillet sig paa et Prisniveau, som ikke kan holde. Allerede i Efteraaret mindede vi fra vor Side Regeringen om at have Opmærksomheden henvendt paa, at en stor Arbejdsløshed var at forudse. Vor Ordfører henviste til de Foranstaltninger, som Venstres Regering i sin Tid i Samarbejde med Kommunerne fik i Gang, og hvortil Arbejdsløshedsfonden ydede Støtte. Derfor forbeholdt vi os ogsaa vor Stilling overfor eventuelle Understøttelsesforslag.

Der var altsaa givet Regeringen et Varsko. Men først da de hjemløse og arbejdsløse ved forskellige Demonstrationer bankede paa, først da lod det til, at man skænkede den Side af Sagen Opmærksomhed. Og nu staar vi altsaa overfor et Lovforslag om Understøttelse. Derfor kan vi med nogen Ret sige, at det ser ud, som om Arbejdsløsheden er kommet bag paa Regeringen ligesom Juleaften paa Kællingen, og det beklager vi meget.

Hvis nu de arbejdsløse i Byerne var de eneste kriseramte, hvis Landbruget f. Eks.